

[Martin Glerup]

rer energi, at man undlader at pumpe vandmængder rundt i rørene, og det sparer også på belastningen af rensningsanlæggene.

Socialdemokratiet mener, det er nødvendigt at skaffe øgede midler til at rydde op, til at indgå miljørigtige dyrkningsaftaler og til at satse på vandbesparende foranstaltninger. Pengene skaffes via en afgift på ca. 100 kr. pr. husstand og 15 øre pr. m³ fra øvrige.

Vi vil gerne investere 500 mio. kr. om året i fremtidssikring af drikkevandet. Vi vil gerne undgå kemisk vandbehandling, som vi ved koster 3,00-4,50 kr. pr. l. Derfor mener vi, at der nu skal sættes handling bag alle rapporter og alle ordene.

Eva Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti er naturligvis helt enig med Socialdemokratiet i, at det er en vigtig og væsentlig opgave for Folketinget at sikre den fremtidige vandforsyning; derom er der ingen tvivl. Derimod er vi ikke sikre på, at den måde, Socialdemokratiet foreslår det skal gøres på, er den rigtige.

Vi ønsker ikke, at der skal oprettes en vandfond, og at der dermed skal lægges automatiske afgifter på borgerne. Vi henholder os dels til miljøministerens og regeringens rapport om miljøindsatsen i 1990'erne, dels til den konference om grundvandsressourcerne, vi på et tidligere tidspunkt af året deltog i, hvor der bl.a. lå undersøgelser fra Danmarks Geologiske Undersøgelse, som sagde, at grundvandsforsyningen var tilstrækkelig. Her fandt vi frem til, at der var en lang række løsningsforslag på vej, og at problemerne i øvrigt var komplicerede og bestemt ikke ens fra den ene del af landet til den anden. Derfor synes vi ikke, det er rigtigt, at der skal indføres en fælles løsning. Vi er indstillet på fleksible løsninger, der tager hensyn til, at forholdene er forskellige.

Jeg vil også understrege, at vi har taget fat på en lang række af problemerne. Det gælder spørgsmålet om oprydning af affaldsdepoter, det gælder spørgsmålet om vandsparekampagner osv. Derfor vil vi, selv om vi er helt enige i intentionerne, ikke gå ind for den løsning, Socialdemokratiet foreslår.

Filt Jensen (V):

På Danmarks 4,3 mio. ha falder der årligt ca. 700 mm nedbør. Det bliver til ca. 30 mia. m³,

og med et forbrug på ca. 1,2 mia. vil det sige, at vi bruger ca. 4 pct. Det tal lyder ikke af så meget, men bag det ligger der nogle meget store variationer fra landsdel til landsdel. I de østlige dele af landet er det en meget stor procentdel, der bliver udnyttet, dels fordi befolkningstætheden er stor, dels fordi vandressourcerne dér er mindre, fordi det er moræneområder, som har stor evne til at tilbageholde vand; det siver ikke ned til grundvandet i det omfang, det gør i egne, hvor der er sandjord. Lerjord kan holde ca. 2 mm vand tilbage pr. cm dybde, mens sandjord kun kan holde 1 mm. Derfor når der ikke så meget vand ned til grundvandet i lerjordsområder, som der gør i sandjordsområder.

Det virker også helt urimeligt, at landmænd i det midt- og vestjyske område skal betale en afgift for markvand. For det første er der ingen vandmangel i de områder, grundvandspejlet ligger højt, og for det andet kan det øvre jordlag ikke fastholde mere end den halve vandmængde af, hvad lerjord kan. En del af vandet bliver derfor i depot længere nede som grundvand, som ganske vist ligger ret højt, og så kan man tage det op igen, når der er behov derfor.

For øvrigt er det sådan, at hvis man mener det alvorligt med at ville formindske indholdet af nitrat i drikkevand, skulle man snarere præmiere de sandjordslandmænd, der kunstvander, idet de derved begrænser nitratudvaskningen. Forklaringen på det er, at afgrøderne om foråret tilføres den mængde kvælstof, de har behov for, hvad enten det sker som gylle, staldgødning eller handelsgødning. Får vi en tør sommer, og går væksten i stå, standser optagelsen af nitrat. Når efteråret kommer, er der så meget nitrat tilbage, at de efterårsgrønne afgrøder ikke kan optage det hele, og det overflødige nitrat bliver udvasket. Ifald der var blevet kunstvandet, ville afgrødevæksten være fortsat, og nitrat ville være blevet optaget. Jeg mener derfor, at vi ikke kan diskutere grundvandsproblemer, uden at vi også får diskuteret problemet med nitrat og får det sat på plads.

Den nu afdøde professor Poul Bonnevie, der var professor i miljømedicin og igennem 25 år var giftsagkyndig for Landbrugsministeriet og Miljøministeriet, skriver bl.a., at når vi har en grænseværdi for nitrat i drikkevand, som han selv har været med til i Verdenssundhedsorga-